

**TOKIO,
JAPAN**

Akasaka Tokyu Hotel

1977. okt. 30. vasárnap délben

Drága Gizikém!

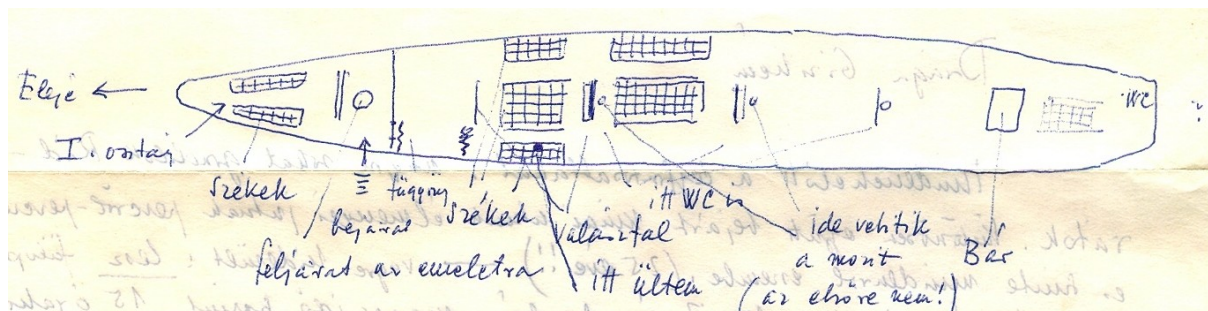
Mindenekelőtt a legfontosabbat: nagyon sokat gondolok Rád- rátok. Különösen együtt bejárt kínai utunk élményei jutnak percről percre és szinte mindenről eszembe (25 éve!!) ---- végre kiderült: lesz Fülöp-szigeteki turné, így december 7-én szerdán, magyar idő szerint 15 órakor érkezünk, illetve szállunk le Ferihegyen. Feltétlen várjatok, mert máris látszik, hogy a csomagokkal egyedül nem boldogulok. ----- Továbbá: jól vagyok. Meglehetősen nehezen ment a 8 - órás időkülönbségre az átállás. Azt még mindig nem érzem, hogy mikor kellene aludni. Szerencsére én fordítva vagyok, mint sokan mások: nem az álmatlansággal küzdök, inkább folyton csak aludnék.

Az időjárással kifejezetten szerencsénk van: kellemesen langyos az idő. Kiskabátban lehet járni, pulóver nélkül. A déli napsütésben még a zakó is sok. Este persze lehül a levegő, de nem lényegesen. Néha beborul, de eső még nem esett. A páratartalom - lévén itt a tenger - nagyobb a szokottnál, de nem zavaró.

A repülő-utazás jól sikerült, csak nagyon hosszú volt. Budapest - Frankfurt(Malév) - Teherán - Delhi - Bankok - Hongkong(Panam) - Tokyo(JAL). Elég későn indultunk, így alig volt időnk Frankfurtban. A reptér tényleg óriási. Most mentem be először a „porszívóba”: a gép egészen a várócsarnokig megy, s ott az ajtóhoz igazítanak egy harmonikás csövet, abba egyenesen belépnek az utasok; lépcső nincs. Mozgó járdákon bolyongtunk vagy fél órát, mire a Pan Am gép felszállóhelyét megtaláltuk.

Hát ez a BOEING 737-es tényleg óriási! Valóságos hajó. Valóban van zene (öt csatornán, fülhallgatóval minden széknél) mozi, emelet. De azért nem kell túl komolyan venni. Az ülések szűkek és kényelmetlenek, a mozgási lehetőség minimális, a film rossz és az ellátás is gyenge.

A gép ilyen:

Az első osztályra nem volt szabad bemenni, így az emeletet se nézhettük meg, ami egész kicsi, csak 3 ablaka van. A mozi vetítéskor, de máskor is – a függönyt, ami az előkelőket a pórnéptől elválasztja,

gondosan behúzták. Persze a I.-on jobb filmet is vetítettek. Én csak bekukkanthattam ide-oda, mert a mi rekeszünkben nem volt vetítési lehetőség. – Az idő persze rohant, de én nem igazgattam folyton az órát, csak itt Tokyóban toltam előre 8 órával. --- Teheránban és Delhiben nem engedtek kiszállni. Bizonyára a beszállás előtti vizsgálati hercehurcától akarták magukat megkímélni. Elég ronda dolog volt több mint egy órát (órákat, mert kétszer is) dohányzás és levegő nélkül várakozni. ---- Bangkokban kb. 20 percre kiengedtek a tranzitba. Itt lehetett volna vásárolni csodálatos délkelet-ázsiai dolgokat: szobrokat, rezekeket, stb. Szándékomban is volt, de mire körbetájékozódtam, már zavartak is vissza a gépbe! ---- Hongkongban csak az átszállással voltunk elfoglalva. A japán gép se kutya, ugyanolyan rendszerű, mint a Boeing, csak oldalt két szék van. Itt a középső ötös közepébe kerültem. Itt és innen mozdulni sem lehetett. Kitűnő japán ellátást adtak: halat, rákot, mindenféle gezemécét. Itt kóstoltam meg a „szakét”, a nevezetes japán nemzeti italt. Nem rossz, afféle könnyen szeszes üdítő ital. Csak pálcika volt. Nem felejtettem el vele enni. ---- Az utazást jól bírtam, rengeteget aludtam, szomszédaimmal (Berki-Daróczi-Várady) nem törődve.

Drágám! Itt majd folytatom, de azt következő levelemben küldöm el.

Csókkollak: Miklós